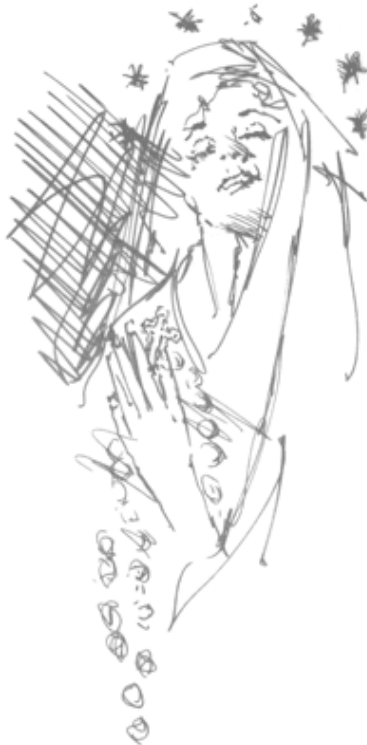

Srpen 2004

[Úvod](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [Bohumil Vit Tajovský](#), [Cesta Mariina](#), [Minigalerie krajanů](#), [John Hlinka 90](#),

[Minutové nesmysly](#), [Mše](#), [Zemřeli](#), [Děkujeme a blahopřejeme](#)

Mariina pokora

Maria - nepřekonatelný vzor pokory, pokory- pravdy.

Bůh - jása Maria v Magnificat- se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Co Panna Maria myslí slovem "ponížení"? Ne ctnost pokory, ale své ponížené, pokorné postavení - Bůh přichází tam, kde jsem... Statut pokory je zvláštní: má ji ten, kdo nevěří, že ji má..

(R. Cantalamessa, Život pod vládou Kristovou)

Milí přátelé,

pěkně vás zdravím uprostřed léta a přeji vám hodně pohody a sluníčka. Já jsem svoji dovolenou už prožil v červnu a mám opravdu na co vzpomínat. Byl jsem s přáteli poprvé na delší dobu na skutečném Západě. Navštívili jsme spoustu národních parků a měst. Přesvědčili jsme se, jak velká a nádherná země je Amerika. Pokud svoji dovolenou teprve plánujete, přeji vám pěkné počasí a hodně bezpečných mil za volantem. Ať vás provází na cestách Panna Maria. Její svátek, Nanebevzetí Panny Marie, budeme slavít 15. srpna.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje

Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi. Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách= Ďábel, Pacient=člověk , kterého má Tasemník přivést do pekla

26. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Máš pravdu; v této fázi jejich známosti můžeš zasít semena, z nichž po deseti letech manželství vyroste nenávisť. Kouzlo nenaplněné touhy přináší takové ovoce, které mohou lidé naší zásluhou mylně považovat za plody lásky k bližnímu. Využij dvojznačnosti slova „láska“; ať si lidé myslí, že láskou vyřešili ty problémy, jejichž řešení se teď, pod vlivem okouzlení, vzdali nebo je jen odložili. Dokud to okouzlení trvá, máš příležitost tyto problémy potají živit a změnit je v chronické.

Důležitý je problém „Nesobeckosti“. Opět si všimni, jak skvělou práci odvedl náš Filologický odbor, když Nepřítelovou pozitivní Lásku k bližnímu nahradil negativní nesobeckostí. Jeho zásluhou můžeš člověka od počátku vést k tomu, aby se něčeho užitečného vzdal ne proto, aby z toho měli radost jeho bližní, ale aby dal najevo svou nesobeckost. Tak dosáhneme velkého úspěchu. Velmi nám pomůže i to, jak rozdílný pohled na nesobeckost mají naší zásluhou muži a ženy. Pod nesobeckostí si žena představuje hlavně to, že se staré o druhé; muž zase to, že druhým lidem nepřidělává starosti. Z toho plyne, že žena, která dostatečně pokročila v Nepřítelových službách, dokáže své okolí otrávit více než kterýkoli muž (kromě těch, které zcela ovládl Náš Otec), a naopak: muž musí žít v Nepřítelově táboře hodně dlouho, než pro své bližní vykoná tolik spontánní práce jako obyčejná žena za jediný den. A tak žena přemýšlí, jak druhým posloužit, a muž zase respektuje práva druhých, ale oba si zdánlivě logicky mohou myslet, a také si myslí, že ten druhý je v zásadě sobec.

K těmto nedorozuměním můžeš přidat ještě několik dalších. Erotické okouzlení působí, že se oba skutečně ochotně podřizují přání toho druhého. Oba také vědí, že Nepřítel od nich vyžaduje i lásku k bližnímu, která by měla vést k podobným výsledkům. Musíš v nich zakotvit tu zásadu, že oba mají po celou dobu manželství projevovat stejně mnoho nesobeckosti a vzájemného sebeobětování, jako se jim teď, pod vlivem erotického okouzlení, zdá samozřejmé – ale až okouzlení pomine, na tu nesobeckost už v sobě nenajdou dostatek lásky k bližnímu! Určitě se Ti to podaří, protože oni se teď mylí dvojnásobně; nejen že si pletou sexuální vzrušení s láskou k bližnímu, ale také si myslí, že to vzrušení bude trvat věčně.

Jakmile se taková oficiální Nesobeckost stane pravidlem – pravidlem, které nebudou moci dodržovat, protože potřebné zdroje citů už vyčerpají a duchovní bohatství ještě mít nebudou – přinese to skvělé výsledky. Když budou něco společně plánovat, každý z nich bude muset na úkor svých vlastních přání prosazovat něco, o čem si myslí, že si to přeje ten druhý. Často vůbec nepůjde zjistit, co si vlastně kdo přeje; při troše štěstí nakonec udělají to, co si nikdo nepřál. Přitom budou v sobě oba cítit žár pokrytectví a potají se obírat tím, že si zaslouží výhody za svou nesobeckost, a tomu druhému budou v duchu zazlívat, že jejich oběť přijal tak snadno.

Později se budeš moci pustit do něčeho, so se dá nazvat Iluze ušlechtilého sporu. Tuto hru by měli hrát alespoň tři lidé – například rodina s dospělými dětmi. Někdo navrhne něco zcela prostého, třeba dát si čaj na zahradě. Jeden ze členů rodiny dá ostatním zřetelně najevo, i když to nevyjádří slovy, že na čaj sice moc chuti nemá, ale že si ho samozřejmě „nesobecky“ vezme. Ostatní hned svůj návrh stáhnou; navenek pro svou vlastní „Nesobeckost“, ale ve skutečnosti proto, že nechtějí být loutkami, na nichž si někdo druhý zkouší svůj zbytečný altruismus. Ale ani on si nenechá kazit orgie své Nesobeckosti. Rozhodně chce udělat to, „co chtějí ostatní“: Ostatní trvají na tom, že se udělá to, co chce on. Vášně začnou vrít. Brzy někdo řekne: „Tak dobře, já tedy žádný čaj nechci!“, a následuje skutečná hádka a hořká zášť na obou stranách. Chápeš, jak se to dělá? Kdyby se každá strana poctivě zasadila za to, co si sama skutečně přeje, všichni by se drželi v mezích daných rozumem a slušností – ale protože je spor převrácen a každý bojuje za to, co si přejí druzí, ta údajná nebo oficiální „Nesobeckost“ před nimi zakrývá (nebo domněle omlouvá) všechnu zlobu, která vzniká ze zmařeného pokrytectví, zatvrzelosti a zášti nahromaděné za posledních deset let. Každý dobře ví, jak to s Nesobeckostí jeho protivníků doopravdy je a do jaké falešné pozice se ho snaží ostatní zahnat, ale sebe považuje za bezúhonnou oběť. A přitom se necítí o nic nepoctivěji, než je pro lidi běžné.

Jeden rozumný člověk kdysi řekl: „Kdyby lidé věděli, kolik zlé krve Nesobeckost vyvolává, nedoporučovali by ji tak často z kazatelny“, a také: „Je to ten druh ženy, který žije jen pro druhé – a ty ‘druhé’ snadno poznáte podle utrápeného výrazu v obličejí.“ A tohle všechno může začít dokonce i v první fázi jejich známosti. Z dlouhodobého hlediska má často pro získání duše Tvého pacienta troška skutečného sobectví menší význam než první začátky té promyšlené a uvědomělé nesobeckosti, z níž může jednoho dne vykvést něco takového, co jsem teď popsal. Už teď můžeš mezi ně propašovat trochu vzájemné neupřímnosti – třeba mírné překvapení, že si dívka nevšimla, jak on je Nesobecký. Na takových věcech si dej zvlášť záležet – a hlavně dej pozor, ať je nezpozorují ti mladí pošetilci. Pokud si jich všimnou, asi přijdou i na to, že samotná „láska“ nestačí; že potřebují pravou lásku k bližnímu, ale ještě jí nedosáhli – a přitom ji žádný vnější zákon nenahradí. Kéž by Vřeštitelný dokázal svou pacientku nějak připravit o ten smysl pro humor!

Bohumil Vít Tajovský- Člověk musí hořeti

Rozhovor Aleše Palána a Jan Paulase s opatem želivského kláštera
(vydalo nakladatelství Torst 2001)

Knižní rozhovor s opatem želivského kláštera Bohumilem Vítem Tajovským (1912 – 1999) mapuje celý jeho život, mimo jiné také léta stravená v komunistických žalářích. Životní cesta želivského opata zrcadlí dramatické události, kterými prošla česká společnost během celého uplynulého století. Otiskujem krátkou ukázkou.

IX. Vězení

Mnozí pamětníci vzpomínají, jak se v Leopoldově dávaly lekce z latiny a teologie.

Byla to opravdová univerzita! Přednášela se třeba dogmatika, liturgika, fundamentální teologie, církevní právo, ale filozofie, historie či psychologie. Mnozí vězňové se učili také cizím jazykům. Přednášet se dalo nejlépe při draní peří nebo čištění zeleniny. Semináře probíhaly po skupinách rozdělených podle jednotlivých stolů. K dlouhým vězeňským stolům se totiž vešlo dvacet, třicet a někdy až padesát vězňů. Jelikož nebyl stanoven žádný zasedací pořádek, každý si mohl sednout, kam chtěl. Seseďávali jsme se jednak podle zájmů, ale i podle toho, kdo koho znal nebo kdo se chtěl něco zajímavého dozvědět. Kdo bude přednášet, to si pak už určovala každá skupinka zvlášť.

Měl jste také nějaké přednášky?

Jen krátké duchovní úvahy, které jsem jako kněz občas míval v období různých církevních svátků. Později, když jsem byli izolováni na kněžském oddělení, jsme tyto promluvy pěstovali každý den – většinou ráno, než jsme šli do práce. Říkalo se jim punkta a jednalo se o konkrétní duchovní myšlenku, určenou k rozjímání na celý den. Nejčastěji nám punkta uděloval pater Kajpr. Ve vězení míval i přednášky z liturgiky, kterou dovedl posluchačům opravdu krásně přiblížit: snažil se odhalovat skrytý smysl jednotlivých církevních svátků, liturgických dob a vůbec celého slavení liturgie. Myslím, že jeho pojetí liturgie a jiných věcí se už neslo v duchu Druhého vatikánského koncilu.

Utkvěly vám v paměti ještě některé další přednášky?

Zejména vzpomínám na promluvy mladého Pepíka Zvěřiny, kterého jsem znal už z jeho působení na pražské teologické fakultě. Ještě před válkou studoval Zvěřina nejdříve na arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenci, pak několik let teologii a filozofii na lateránské univerzitě v Římě a nakonec i ve Francii. Doktorátu z teologie dosáhl právě v době nástupu komunistů k moci. Zatkli ho v roce 1952 a odsoudili de dvaadvaceti letům žaláře. Do Leopoldova přešel až později z jáchymovských dolů. Zvěřina byl opravdu vynikající člověk, který by se za normálních okolností musel určitě stát děkanem pražské teologické fakulty. Byl přitom veselé povahy, přátelský a velmi lidský, nebylo v něm nic povýšeného. Navíc byl znám svou otevřeností, dovedl pochopit lidské chyby a slabosti, ale uměl také nazývat věci pravým jménem.

Pepík Zvěřina spolu s Aťou Mandelem byli patrně našimi nejvzdělanějšími teology. Oba studovali v cizině a měli opravdu velký rozhled. Zvěřina své přednášky uměl navíc i velmi dobře podat. Nevykládal žádné nezábavné traktáty a jeho teologie nebyla žádný suchopár – byla určená přímo pro život, proto se jí také říkalo „živá teologie“. Později jsme s humorem vzpomínali, jak jsme už ve vězení plánovali Druhý vatikánský koncil. Hovořili jsme o budoucnosti církve, zkoumali její potřeby, vyměňovali si zkušenosti z pastorační práce a probírali jsme celou řadu otázek, které se později řešily na koncilu – například zavedení mateřského jazyka do liturgie, ekumenismus nebo větší zapojení věřících do života církve. Mnohé z toho, k čemu jsme ve vězení došli, se později také uskutečnilo.

Cesta Mariina a Duch svatý (Kardinál Joachim Meisner)

Mariánská dogmata byla definována, aby byla zajištěna kristologická dogmata, což znamená, že Maria stojí zcela ve službě víry v Ježíše Krista a ve službě církvi. To ostatně lze krásně vyvodit z Nového zákona. Evangelista Lukáš staví Marii na začátek svého evangelia. Ve svém domě v Nazaretě stojí v adventním očekávání otevřena Božímu Duchu. První biblický obraz Marie, totiž zvěstování v Nazaretě, je tedy zároveň obrazem Ducha svatého. Její poslední biblický obraz nalzáme ve Skutcích apoštolů: i to je obraz Ducha svatého: Maria stojí s apoštoly ve večeradle v Jeruzalémě v letničním očekávání Božího Ducha. První a poslední obraz Marie má co dočinění s Duchem svatým. Lze také říci: kde je Maria, tam je Duch svatý. S ním je cele spojena a jemu je zaslíbena tak, že

ji církev nazývá „Nádobou Ducha svatého“. Maria tak bezvýhradně souhlasila s Božím Duchem, že mohla přivést na svět Boha v Ježíši Kristu. Kdo chce být křesťanem ve světě, je zároveň povolán přivádět do světa Krista: v tom může jít jen cestou Mariinou. Uctívání Marie není proto pro nás křesťany otázkou vkusu soukromé zbožnosti, ale existenční otázkou pro naši církev. Mariologie je vlastně mostem od kristologie k eklesiologii, to znamená od učení o Ježíši Kristu k učení o církvi. Pokud nevím, kdo je Maria, pak nevím ani, kdo je Kristus a co je to církev.

Něco pro zasmání

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přejásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

Minigalerie krajanů - Šárka Elahi

Paní **Šárka Elahi roz. Hrubcova** patří ke generaci která přišla do USA poměrně nedávno. Patří do naší komunity v Astorii. Aktivně pomáhá také v Bohemian Hall. Minulý měsíc oslavila půl století. Jménem celé komunity v Astorii jí přeji všechno nejlepší, hodně zdraví a Boží požehnání do dalšího života.

Paní Šárko, kde jsou Vaše kořeny v ČR?

Já pocházím ze Slezska. Narodila jsem se v Háji ve Slezsku 2. července 1954. Moji rodiče ještě žijí. Můj otec Václav Hrubec, inženýr, pracoval v NHKG v Ostravě. Protože ovládal několik jazyků, jezdil občas do zahraničí. Vždycky

jsem se těšila, že z cesty něco doveze, pohlednice atd. Už tenkrát jsem snila o tom světě dalekém. Měla jsem ráda jeho vyprávění. Maminka Šárka pracovala jako úřednice.

Mám ještě o patnáct let mladší sestru. Vždycky jsem si přála mít sourozence, zvláště bratra, nakonec z toho byla sestra Kateřina. Do základní školy jsem chodila v rodné dědině. Potom jsem studovala gymnázium v Opavě. Pak jsem vždycky snila o tom, stát se zdravotní sestrou. Ale tatínek vždycky říkal, že zadky nikomu utírat nebudeš. Nechtěl a přesvědčoval mě. Tenkrát rodiče řekli: to budeš dělat – a bylo to. Nakonec jsem šla studovat vysokou zemědělskou školu do Prahy, obor živočišná výroba. Školu jsem ukončila roku 1978. Na škole jsem poznala svého bývalého manžela. Manžel byl z Pakistánu a studoval tropické a subtropické zemědělství. Tenkrát jsme hodně pomáhali rozvojovým arabským a africkým zemím a měli jsme tam z těchto zemí hodně studentů. Vzali jsme se po pětileté velké lásce. On byl muslim. Svatbu jsme měli v kostele v roce 1979. Maminka mě vychovávala po náboženské stránce. Já jsem chtěla mít svatbu v kostele. On musel na poučení slíbit, že mi bude tolerovat moje náboženské přesvědčení a dovolí děti vychovávat křesťansky. Potom jsme se rozhodovali, kde budeme bydlet. Já jsem nechtěla jet do Asie. On zase nechtěl být doma, kde mám rodiče. Takže budem hledat nějakou třetí zemi. Já jsem chtěla zůstat v Evropě. Mě lákalo tak Švédsko. Dostala jsem po manželovi vystěhovalecký pas, zaplatila jsem školu, tenkrát to bylo 10 000 korun. Stěhovala jsem se v roce 1980 za svým manželem do Západního Berlína. On tam dokončoval doktorát na berlínské univerzitě. Byl velice nadaný na jazyky, dostal tam stipendium. Narodil se nám syn Robin. V Berlíně jsme žili v podstatě studentský život. Bylo málo peněz, ale bylo to pěkné. Poznala jsem tam mnoho lidí z různých koutů světa, byla to zajímavá zkušenost. Na svátky a o prázdninách jsem jezdila domů k rodičům. Potom, když on dokončil školu, říkal: „Kde teď“? Můj bývalý manžel vždycky snil o Americe. Já jsem se toho trošku bála. Říkala jsem si: „Daleká země...“. Chtěla zůstat v Evropě. Nakonec jsme žádali víza do Ameriky, do Austrálie a do Švédska. To bylo v roce 1984. Přijeli jsme do Ameriky – bylo to velmi těžké, protože jsme nikoho neznali. Vzali jsme si právníka a ten nám pomáhal. Nakonec to dopadlo tak, že já jsem vyhrála v loterii. To bylo v roce 1988. Pak nastaly nějaké rodinné problémy a v roce 1993 jsme se s manželem rozvedli. No, a od té doby bojuji sama.

Kde všude jste pracovala?

Pracovala jsem v katolické organizaci, která pomáhala lidem v nouzi a bezdomovcům. Pracovala jsem s lidmi, kteří nebyli mentálně stabilní, nebyli schopni se postarat sami o sebe. Měli jsme pro tyto lidi domovy, tzv. „Group Homes“. Našla jsem tuto práci náhodou v novinách. Když jsem jim řekla, že nemám žádné zkušenosti, oni mně odpověděli, že to nevadí, že mě zaučí. Byla jsem „case manager“, u nás bychom řekli sociální pracovníce. Pomáhala jsem lidem učit se, aby se postarali sami o sebe a byli nezávislí.

Kolik procent se vrátí do normálního života?

Ne moc, oni si zvyknou na pomoc od města a nejsou schopni přijmout svoji zodpovědnost. Tak tam jsem pracovala dva roky. Pak jsem pracovala pro „mentally retarded“, mentálně postižené v státní nemocnici.

Mezitím jsem se udělala pár kreditů – ne moc, abych přitom mohla vykonávat práci. Uznali mi školu z domova. Bylo to dost těžké, udělala jsem dva semestry, dvanáct kreditů. Pak jsem si řekla: dost, to už stačí. Ono je to přece jenom něco jiného studovat – a hlavně psát – v jiné, než rodné řeči.

Byla to dobrá práce. Pracovala jsem také s lidmi, kteří se připravovali na olympiádu pro postižené. Dělali jsme pro ně různé výlety a aktivity. Měli jsme tam lidi různých věkových skupin od 17 až do 60 let. Ted' od roku 1996 pracuji v nemocnici na psychiatrickém oddělení. Naše léčení je krátkodobé. Pokud se stav pacienta po dvou až třech týdnech nezlepší, doporučíme ho na další léčbu. Používáme různé metody léčby – psychoterapie, „one to one therapy“ atd. Pamatuji se, že hodně pacientů k nám přišlo po 11. září 2001. Ted' mám hodně studentů, kteří nezvládají studium, nebo začínají brát drogy. Někteří se z toho dostanou, ale někteří ne. Je to také dědičné. Tak jako normální nemoci jsou dědičné, i psychické poruchy jsou dědičné. Tak jsem se dostala od léčení zvířat k léčení lidí. Vždycky jsem chtěla pracovat s lidmi a jednat s nimi. Nerada pracuji s počítačem, to je takové studené a suché.

Na závěr bych se rád zeptal na Vaše kladné a záporné postřehy, když jste poprvé vstoupila na americkou půdu.

My jsme přijeli ze Západního Berlína, kde je všechno čisté a organizované. Tady jsem přijela na Hillside Avenue a všude byl nepořádek. Lidé také byli velmi neukáznění, chodili na červenou sem tam, tak jsem si řekla, že tu nikdo nedodrží žádné pravidla, žádné zákony.

Na druhou stranu, se svou minimální znalostí angličtiny jsem dostala odvalu mluvit, protože jsem viděla, že hodně lidí tady má cizí přízvuk a vůbec si z toho nic nedělají. To mě povzbudilo. Získala jsem sebejistotu a říkala jsem si: „Musíš mluvit, musíš mluvit.“ První měsíc byly velice těžké.

Kdy jste poznala komunitu v Astorii?

Bylo to asi před deseti lety, kdy jsem začala také chodit do kostela do Astorie.

Vaše nejbližší plány?

Ted' se těším na dovolenou do Itálie, je to můj dárek k padesátinám. A potom budeme oslavovat moje narozeniny doma s rodinou. Také máme setkání ze základní školy. Už se moc těším.

Děkuji mockrát za rozhovor. Přeji krásnou cestu do Itálie a domů.

Fr. Antonín

John Hlinka

Pan John Hlinka oslavuje 10. srpna své 90. narozeniny. Jménem celé komunity v Astorii mu přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let.

John Hlinka nám napsal krátký dopis, který rádi otiskujeme:

Došiel som do USA ako 54 ročný. V Brne som žil 22 rokov a vždycky som túžil odísť do USA. Odstaňovali sme sa na Slovensko, lebo ja som vedel, že z Brna by ma nepustili. Na Slovensku som mal priazeň a vedel som, že by

mi pomohli. Do Ameriky som prišiel v roku 1967. Prišiel som ku mojej dcere. Už za jeden mesiac som pracoval. Upratoval som, ale to sa mi nepáčilo. Tak mi pomohla moja sestra. Našla mi prácu v banke, kde som robil pomocníka. Pracoval som tam 11 rokov. Teraz som už 25 rokov na penzii. Ďakujem Pánu Bohu za pekný vek, ktorý mi dal.

Přání

Pani Nad'a Horáková ráda vpomíná na učiteľské setkání v Brně. Letos tam nemůže být, tak aspoň posílá krátký pozdrav do Brna.

Pán Bůh ať daruje krásný vzpomínkový den pro učiteľské setkání v Brně. Ať kvetou zlaté růže života všem spolužákům "do té první stovky"! Přeje Nad'a Horáková z New Yorku.

Manželé **František a Marie Daňkovi** oslavují 65 let společného života. Ať Vám Bůh požehná další léta a dá Vám zdraví a pokoj. Za celou komunitu přeje Fr. Antonín

Zemřeli

V úterý 8. června 2004 na následky rakoviny zemřel ve věku 57 let v New Yorku pan Josef František Rosenthal. Do NYC se přistěhoval nedávno z Los Angeles, kde byl členem katolické misie. Odpočinutí věčné dej mu, Pane a světlo věčné, ať mu svítí.

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Ten člověk byl zbožný spisovatel a prosil Mistra o slovo moudrosti. I pravil Mistr:

„Někteří lidé píšou, aby si vydělali na živobytí; jiní proto, aby se podělili o své pohledy a nastolili otázky, které jejich čtenáře znepokojí; a ještě jiní proto, aby porozuměli své vlastní duši.

Ti všichni upadnou v zapomnění. Význam patří těm, kdo píšou jen proto, že kdyby tak nečinil, zahynuli by."

Pak ho ještě cosi napadlo a dodal: „Takoví spisovatelé vyjadřují božské – ať už píšou o čemkoli."

Mše svaté v srpnu 2004

DATUM	ŮMYSL	DÁRCE
01-Aug-04	Za Katarinu Chala	rodina Hlinka
02-Aug-04	Za Martina Krále	Ida Spisek s rodinou
04-Aug-04	Za Roberta Horáka	Nad'a Horáková
05-Aug-04	Za uzdravení Dr. Volšické	manželé Glosovi
06-Aug-04	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu a Dennise, výročí svatby	rodina Sedláčkova
08-Aug-04	Za Mariu a Michala Sikorjakovy	rodina Sikorjakova
09-Aug-04	Za Mariu Bartošovu	Ida Spisek s rodinou
11-Aug-04	Za prof. Františa Kříže, Stefana Rajce, Boženu Helclovou-Snížkovou, Jaru Kohouta, Lád'u Nováka, prof. Zdenka Rutara	přátelé (Nad'a Horáková)
12-Aug-04	Za zemřelé rodiče, prarodiče a bratra	Jiří Glos
13-Aug-04	Za zemřelé rodiče, prarodiče a bratra	Blanka Glosová
15-Aug-04	Za manžele Antonii a Franka Krenčíkovy	manželé Tomečkovi
16-Aug-04	Za Stanislava Mergla	Ida Spisek s rodinou
20-Aug-04	Za Jaroslava Stránského	Blažena A. Stránská
21-Aug-04	Za Petra Otrubu	Mary Otruba
22-Aug-04	Na poděkování Pánu Bohu za 65 společného života	manželé Daňkovi

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli:

Joseph a Gita Hlavinka, Daniela Dubinská, Prof. Jiří Glos, Libuše Králová.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci srpnu:

*Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, **John Hlinka 10. srpna**, Jakub Hnízda 12. srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Pavlík Tydlitát 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna.*